

vække Misfornøjelse hos de ugifte, og det faar altsaa den højtærede Minister finde sig i. Jeg tror nu, denne Misfornøjelse er større og mere udbredt og kan blive farligere, end den højtærede Minister egentlig har tænkt sig. Saa vidt jeg forstod Ministeren — jeg har ikke haft Lejlighed til at se de Forhandlinger, der fandt Sted ved tredie Behandling i Folketinget i Gaar —, har han ved Slutningen af Forhandlingerne givet Tilsagn om at modificere sin oprindelig paatænkte Fremgangsmaade noget, saaledes at nogle flere ogsaa af de ugifte kom med ind under Hjemsendelsen; men forstod jeg ham ret, var det endnu ikke rigtig klart, i hvilket Omfang og hvorledes dette skulde ske.

Da vi første Gang her i Tinget behandlede et Forslag om en ekstraordinær Bevilling i Anledning af Verdenskrigen, udtalte jeg som min sikre Forventning, at denne Regering ligesom enhver anden dansk Regering under disse Forhold vilde hævde Landets ubetingede Neutralitet ikke blot gennem Udtalelser og Erklæringer, men ogsaa ved at træffe de Forberedelser, som var nødvendige for i fornødent Fald efter Evne at værne Neutraliteten. Det er mig en Tilfredsstillelse, at dette har fundet Sted, og at der heller ikke i det foreliggende Lovforslag er nogen Tendens i modsat Retning. Den højtærede Minister har i Folketinget udtalt, at Tiden absolut ikke er inde til at føre Diskussion om militærpolitiske Teorier, gamle eller nye, og deri er jeg fuldstændig enig med ham. Hvad der i den Henseende maatte blive at revidere, maa vi helst opsætte Diskussionen om, indtil Krigen er forbi.

Saaledes som Sagen foreligger, synes der mig ikke at være nogen Anledning til at sende dette Forslag i Udvalg. Der er sikkert ingen her i dette Ting, der tænker paa at foretage Forandringer deri, og det er indlysende, at det vil være af største Vigtighed, at Forslaget fremmes saa hurtigt som muligt. Skal vi have en Del indkaldt allerede i denne Maaned, er det jo ikke stort for tidligt, at Ministeriet bliver sat i Stand til at gøre de vedkommende bekendt med, at Indkaldelsen nu forestaar. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse uforandret og til hurtig Fremme uden Udvalg.

Rambusch: Det foreliggende Lovforslag er af dem, som jeg er i det glædelige Tilfælde at kunne give min ubetingede Tilslutning til paa min Gruppes og egne Vegne. Der er af den højtærede For-

svarsminister gjort Rede for, hvad det gaar ud paa: Hovedpunktet, at indkalde Rekrutterne, og de øvrige Ting, som alle sammen indirekte eller direkte er afhængige af dette Hovedpunkt. Den eneste Indvending, der kunde være Grund til at gøre, er, at dette ikke er sket betydeligt tidligere. De fleste andre Lande er jo straks skredet til at indkalde og uddanne deres Rekrutstyrker for at have det unge Mandskab færdigt snarest muligt for det Tilfælde, at der blev Brug for det. Jeg maa dog bemærke, at jeg indrømmer, der kan være betydelige Vanskeligheder. Jeg har ogsaa tidligere henledet en højere Militærautoritets Opmærksomhed paa dette Punkt og blev da gjort opmærksom paa, hvilke Vanskeligheder der stillede sig i Vejen derfor. Dem haaber man altsaa nu at kunne faa fjernet. Dette Lovforslags Gennemførelse medfører jo, som det fremgaar af alle de Paragraffer, der er citerede i Lovforslaget, Ændringer af en lang Række Punkter i den nugældende Hærlov af 1909. Ministeren har jo sagt, hvilke Spørgsmaal Ændringerne griber ind i: Tidspunkterne for Mandskabets Møde, Befalingsmandsuddannelsen og en hel Del mere, saa det vil ikke have megen Interesse at gaa i Detailler hermed. Jeg vil kun understrege, at Nødvendigheden af saa mange Ændringer i den gældende Lov gør, at der maa lægges en ganske overordentlig stor Myndighed i Ministerens Haand. Det følger imidlertid af Sagens Natur, at vi kun har Valget imellem at sige Ja eller Nej. Rigsdagen kan ikke blande sig i Enkelthederne. Er man paa det rene med, at Loven bør fremmes, maa man lægge hele denne usædvanlig store Myndighed i Regeringens Haand, og det er saa meget nødvendiggere, som alle de enkelte Ændringer er en logisk Konsekvens af det ene Hovedpunkt, man ønsker vedtaget. Det er jo et Formaal, man kun kan ønske at fremme. En Indkaldelse af Rekrutterne skal tjene til i det lange Løb at fordele Byrderne noget ligeligere, dels lette Vagtbyrden noget for det Mandskab, der har været indkaldt først — Befalingsmændene naturligvis med —, og som har faaet saa stor en Del deraf, og dels lægge noget af Byrden over paa yngre Kræfter. Men Vanskelighederne opstaar, naar Talen er om, hvorledes det skal gennemføres. Foruden de Rekrutter, der skal indkaldes til Uddannelse, er der andet ungt Mandskab, som der kan være al Anledning til at henlede Opmærksomheden paa. Det er de værnepligtige af de yngste